

Geen basis kostenverhaal. Asbestsanering na brand niet zo spoedeisend dat geen begunstigingstermijn kon worden gegeven.

ABRvS 28-04-2021, ECLI:NL:RVS:2021:888, m.nt. C.M.M. van Mil

Instantie

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Datum

28 april 2021

Magistraten

Mrs. S.F.M. Wortmann, A.J.C. de Moor-van Vugt, J. Gundelach

Zaaknummer

202000743/1/R4

Noot

C.M.M. van Mil

Folio weergave

[Download gedrukte versie \(PDF\)](#)

JCDI

JCDI:ADS279642:1

Vakgebied(en)

Bestuursrecht algemeen / Handhaving algemeen

Milieurecht / Milieugevaarlijke stoffen

Brondocumenten

ECLI:NL:RVS:2021:888, Uitspraak, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, 28-04-2021

Wetgeving

Art. 5:1, 5:25, 5:31 lid 2, art. 5:31c Awb; 17.1 Wm

Essentie

Asbestsanering niet zo spoedeisend dat geen begunstigingstermijn kon worden gegeven. College had een nieuwe last onder bestuursdwang moeten opleggen met een redelijke begunstigingstermijn.

Samenvatting

De werkzaamheden door bedrijf A zijn verricht naar aanleiding van een melding van woningbouwvereniging Habeko Wonen. In het verweerschrift stelt het college dat de woningbouwvereniging zich na het saneren van het met asbest verontreinigd gebied bij hem meldde en haar zorg uitsprak over een mogelijke verontreiniging onder de dakpannen van een aantal woningen aan de Jan van Goijenstraat. Deze woningen stonden het dichtst bij de brandhaard. Het college heeft de woningen laten onderzoeken en op 12 juni 2018 opdracht gegeven tot sanering. De sanering van de omgeving van het perceel door bedrijf B was op 31 mei 2018 afgerond. Hoewel de asbestverontreiniging onder de dakpannen, zoals het college stelt, een gevolg is van dezelfde brand, kan niet worden geoordeeld dat de sanering hiervan ook onder de aangezegde spoedeisende bestuursdwang valt. In de asbestinventarisatie van Van Santen Advies B.V. van 4 juni 2018 staat over de urgentie van de saneringswerkzaamheden dat de sanering op korte termijn moet plaatsvinden. Op de zitting heeft het college erkend dat deze sanering niet zo spoedeisend was dat daarvoor geen begunstigingstermijn kon worden gegeven. Het college had voor deze sanering dan ook een nieuwe last onder bestuursdwang moeten opleggen met een redelijke begunstigingstermijn voor appellant. Als het college, zoals het ook tijdens de zitting heeft gesteld, twijfelde of appellant de sanering naar behoren zou (laten) uitvoeren, dan had het voorwaarden kunnen stellen aan en toezicht kunnen houden op de sanering. Gelet op het vorenstaande biedt de aangezegde spoedeisende bestuursdwang geen basis voor het verhalen van de kosten voor de door bedrijf A uitgevoerde werkzaamheden.

Partij(en)

Uitspraak in het geding tussen:

Appellant, te Hazerswoude-Dorp, gemeente Alphen aan den Rijn,
en

Het college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn, verweerder.

Uitspraak

Procesverloop

Bij brief van 3 mei 2018 heeft het college zijn beslissing om op 2 mei 2018 spoedeisende bestuursdwang toe te passen over het asbest dat is vrijgekomen door de brand op het perceel locatie A te Hazerswoude-Dorp (hierna: het perceel), op schrift gesteld. Daarbij heeft het college aan appellant meegedeeld dat de kosten daarvan op hem zullen worden verhaald.

Bij besluit van 16 juli 2018 heeft het college de hoogte van de door appellant verschuldigde kosten voor de toegepaste bestuursdwang vastgesteld op € 380.040,31.

Bij besluit van 6 juni 2019 heeft het college het besluit van 16 juli 2018 gewijzigd en de hoogte van de door appellant verschuldigde kosten voor de toegepaste bestuursdwang vastgesteld op € 314.082,91.

Bij besluit van 20 december 2019 heeft het college, gevolg gevend aan de uitspraak van de Afdeling van 9 oktober 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:3415), alsnog op het door appellant tegen deze besluiten gemaakte bezwaar beslist en het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellant beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak op de zitting van 23 maart 2021 behandeld, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. P.A.J. Huijbregts, advocaat te Den Bosch, en gemachtigde, en het college, vertegenwoordigd door R.M. Klerks, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1.

Appellant is eigenaar van het perceel en exploiteert daarop onder meer een melkveehouderij. In de ochtend van 2 mei 2018 heeft een brand gewoed in de veestal en de opslagschuur op het perceel. Daarbij is asbest vrijgekomen. Het asbest heeft zich verspreid over de aan het perceel grenzende woonwijk.

Het college heeft op 2 mei 2018 spoedeisende bestuursdwang toegepast inhoudende dat het asbest dat is vrijgekomen door de brand en zich heeft verspreid over de (woon-)omgeving, wordt geïnventariseerd en verwijderd. Volgens het college heeft appellant onder meer in strijd gehandeld met artikel 17.1 van de Wet milieubeheer. De beslissing om spoedeisende bestuursdwang toe te passen is op 3 mei 2018 op schrift gesteld. Bij besluit van 16 juli 2018 heeft het college de hoogte van de door appellant verschuldigde kosten voor de toegepaste bestuursdwang vastgesteld op € 380.040,31. Bij besluit van 6 juni 2019 heeft het college het besluit van 16 juli 2018 gewijzigd en de hoogte van de door appellant verschuldigde kosten voor de toegepaste bestuursdwang vastgesteld op € 314.082,91. Bij besluit van 20 december 2019 heeft het college het bezwaar van appellant ongegrond verklaard en de last onder spoedeisende bestuursdwang en de kostenbeschikking van 6 juni 2019, onder aanvulling van de motivering, in stand gelaten.

Appellant betwist niet dat door het vrijkomen van asbest bij de brand op 2 mei 2018 sprake was van een overtreding van artikel 17.1 van de Wet milieubeheer. Hij betwist ook niet dat hij verplicht was om maatregelen te treffen om nadelige gevolgen voor het milieu te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken en ongedaan te maken. Appellant stelt echter dat het college hem ten onrechte geen begunstigingstermijn heeft gegeven om de sanering van de omgeving van het perceel vanaf 8 mei 2018 zelf op te pakken. Om die reden stelt hij zich ook op het standpunt dat de kosten van de toepassing van spoedeisende bestuursdwang niet (geheel) op hem kunnen worden verhaald.

2.

De relevante regelgeving is opgenomen in de bijlage van deze uitspraak (niet opgenomen; *red.*).

Spoedeisende bestuursdwang

3.

Appellant betoogt dat het college ten onrechte zeer spoedeisende bestuursdwang heeft toegepast voor al het asbest dat is vrijgekomen door de brand op het perceel. Volgens hem had het college onderscheid moeten maken tussen urgente werkzaamheden, waarvoor het college meteen bestuursdwang kon toepassen, en minder urgente werkzaamheden, waarvoor het college hem een begunstigingstermijn had moeten geven. Appellant verwijst in dit verband naar de rapportage

asbestinventarisatie van Van Santen Advies B.V. van 2 mei 2018, waarin de werkzaamheden volgens hem zijn verdeeld in twee fasen. Hij betoogt dat het college zich na het op schrift stellen van het besluit op 3 mei 2018 had moeten afvragen of hem voor de resterende werkzaamheden een begunstigingstermijn kon worden geboden. Dit is volgens hem ten onrechte niet gebeurd. Appellant stelt dat de meest spoedeisende werkzaamheden zijn afgerond op 7 mei 2018, waarna hij heeft laten weten de asbestsanering over te kunnen nemen. Op zijn verzoek om de werkzaamheden over te nemen, heeft het college afwijzend gereageerd. Hiermee is hem de mogelijkheid ontnomen om de saneringswerkzaamheden binnen een door het college te stellen begunstigingstermijn tot een goed einde te brengen.

3.1.

Het college heeft spoedeisende bestuursdwang zoals bedoeld in artikel 5:31, tweede lid van de Algemene wet bestuursrecht toegepast, omdat door een brand op het perceel van appellant asbest is vrijgekomen dat zich in de omgeving van het perceel heeft verspreid. Het college stelt dat de omvang van de brand en de aanwezigheid en verspreiding van asbest het nodig maakten meteen tot inventarisatie en asbestverwijdering over te gaan. Appellant heeft in de middag van 2 mei 2018 bij één van de toezichthouders aangegeven niet in staat te zijn om op korte termijn de noodzakelijke maatregelen te nemen. In zoverre was het college bevoegd om spoedeisende bestuursdwang toe te passen en heeft het appellant terecht als overtreder van artikel 17.1 van de Wet milieubeheer aangemerkt. Dit wordt door appellant niet bestreden. Aan de orde is de vraag of het college appellant een begunstigingstermijn had moeten geven voor de saneringswerkzaamheden vanaf 8 mei 2018. Op die datum heeft appellant het college laten weten de saneringswerkzaamheden over te kunnen nemen. Appellant stelt dat de werkzaamheden vanaf die datum minder urgent waren.

3.2.

Voor het standpunt dat de saneringswerkzaamheden vanaf 8 mei 2018 minder urgent waren, ziet appellant een aanknopingspunt in het rapport asbestinventarisatie. In dit rapport staat dat wordt gestart met de sanering van het openbare gebied en dat tegelijkertijd tuinen, daken en moeilijk bereikbare delen van de openbare ruimtes aanvullend worden onderzocht, zodat de saneringswerkzaamheden geen vertraging oplopen. Hiermee wordt een plan van aanpak van de sanering weergegeven, maar anders dan appellant veronderstelt, betekent dit niet dat de sanering is verdeeld in twee fasen. Ook op een andere manier is niet gebleken dat sprake was van verschillende fasen. Aangevangen is met de sanering van de openbare weg en de paden van en naar woningen. Daarna is de speeltuin gesaneerd en zijn de daken van de woningen en de bij die woningen behorende erven en tuinen, inclusief beplanting en bouwwerken, gesaneerd. Het feit dat de openbare weg en de paden van en naar woningen na de sanering daarvan zijn vrijgegeven, betekent niet dat de werkzaamheden van na die datum niet als uitvoering van de spoedeisende bestuursdwang moeten worden beschouwd. Het college stelt in het verweerschrift terecht dat voorkomen moest worden dat asbesthoudende deeltjes vanaf de daken of vanuit de tuinen alsnog door omstandigheden verspreid zouden worden. Er was dan ook sprake van een voortdurende spoedeisendheid.

Het betoog slaagt niet.

Kostenverhaal

4.

Appellant betoogt dat het college de kosten niet (volledig) op hem kan verhalen. In dit verband voert hij aan dat hij vanaf 8 mei 2018 niet meer als overtreder kan worden aangemerkt, omdat het college hem niet de mogelijkheid heeft gegeven om vanaf die datum de niet spoedeisende saneringswerkzaamheden op te pakken en hem in zoverre geen verwijt valt te maken. Dit geldt volgens hem ook voor de door bedrijf A in juni 2018 verrichte saneringswerkzaamheden. Bedrijf B heeft de sanering van de omgeving van het perceel afgerond op 31 mei 2018. Appellant is pas door de bekendmaking van de kostenbeschikking van 16 juli 2018 op de hoogte geraakt van aanvullende saneringswerkzaamheden uitgevoerd door bedrijf A. Volgens appellant hangen deze kosten onvoldoende samen met de opgelegde last onder bestuursdwang. Verder stelt appellant dat bij het ongedaan maken van de strijdige situatie het algemeen belang is gediend, omdat de besluiten het saneren van de omgeving van het perceel betreffen. Ook stelt hij dat er sprake is van bijzondere omstandigheden die nopen tot het geheel of gedeeltelijk afzien van kostenverhaal. Tijdens de zitting heeft appellant toegelicht dat hij in zijn beroepsgronden tegen de last op bijzondere omstandigheden heeft gewezen, waardoor de kosten niet (geheel) op hem kunnen worden verhaald. In dit verband stelt hij dat het college de asbestsanering in eigen hand wilde houden, terwijl het ook de belangen van appellant voor ogen had moeten houden.

4.1.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 10 mei 2017; ECLI:NL:RVS:2017:1245) gaan bestuursdwang en kostenverhaal als regel samen. Voor het maken van een uitzondering kan aanleiding bestaan indien de aangeschrevene van de ontstane situatie geen verwijt valt te maken en bij het ongedaan maken van de met het recht strijdige situatie het algemeen belang in die mate is betrokken, dat de kosten in redelijkheid niet of niet geheel voor rekening van de aangeschrevene behoren te komen. Verder kunnen andere bijzondere omstandigheden het bestuursorgaan nopen

tot het geheel of gedeeltelijk afzien van kostenverhaal.

4.2.

Onder 3.2 is geconcludeerd dat ook na 8 mei 2018 sprake was van een voortdurende spoedeisendheid. Appellant kon daarom nog steeds als overtreder van artikel 17.1 van de Wet milieubeheer worden aangemerkt. Alleen al hierom kan de mate waarin het algemeen belang is betrokken bij het ongedaan maken van de situatie, geen aanleiding geven voor het oordeel dat het college geheel of gedeeltelijk van kostenverhaal had behoren af te zien.

4.3.

De werkzaamheden door bedrijf A zijn verricht naar aanleiding van een melding van woningbouwvereniging Habeko Wonen. In het verweerschrift stelt het college dat de woningbouwvereniging zich na het saneren van het met asbest verontreinigd gebied bij hem meldde en haar zorg uitsprak over een mogelijke verontreiniging onder de dakpannen van een aantal woningen aan de Jan van Goijenstraat. Deze woningen stonden het dichtst bij de brandhaard. Het college heeft de woningen laten onderzoeken en op 12 juni 2018 opdracht gegeven tot sanering. De sanering van de omgeving van het perceel door bedrijf B was op 31 mei 2018 afgerond. Hoewel de asbestverontreiniging onder de dakpannen, zoals het college stelt, een gevolg is van dezelfde brand, kan niet worden geoordeeld dat de sanering hiervan ook onder de aangezegde spoedeisende bestuursdwang valt. In de asbestinventarisatie van Van Santen Advies B.V. van 4 juni 2018 staat over de urgentie van de saneringswerkzaamheden dat de sanering op korte termijn moet plaatsvinden. Op de zitting heeft het college erkend dat deze sanering niet zo spoedeisend was dat daarvoor geen begunstigings-termijn kon worden gegeven. Het college had voor deze sanering dan ook een nieuwe last onder bestuursdwang moeten opleggen met een redelijke begunstigingstermijn voor appellant. Als het college, zoals het ook tijdens de zitting heeft gesteld, twijfelde of appellant de sanering naar behoren zou (laten) uitvoeren, dan had het voorwaarden kunnen stellen aan en toezicht kunnen houden op de sanering. Gelet op het vorenstaande biedt de aangezegde spoedeisende bestuursdwang geen basis voor het verhalen van de kosten voor de door bedrijf A uitgevoerde werkzaamheden.

4.4.

Voor het overige ziet de Afdeling in de door appellant vermelde omstandigheden geen bijzondere omstandigheden, zoals bedoeld onder 4.1, op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de kosten van bestuursdwang redelijkerwijs niet (geheel) ten laste van appellant zouden moeten komen.

4.5.

Het betoog slaagt, voor zover het de kosten betreft van bedrijf A.

Slotoverwegingen

5.

Het beroep is gegrond. Het besluit op bezwaar van 20 december 2019 komt voor vernietiging in aanmerking, voor zover daarbij de kostenbeschikking van 6 juni 2019 in stand is gelaten. Het besluit van 6 juni 2019 wordt herroepen, voor zover daarbij de kosten van bedrijf A op appellant worden verhaald. Onder 4 van het besluit van 6 juni 2019 zijn deze kosten vastgesteld op een bedrag van € 15.150. De Afdeling zal zelf in de zaak voorzien door deze kosten op het te verhalen bedrag in mindering te brengen en dat bedrag vast te stellen op € 298.932,91. De Afdeling zal bepalen dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het besluit van 20 december 2019.

6.

Het college dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. verklaart het beroep gegrond;
- II. vernietigt het besluit van het college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn van 20 december 2019, kenmerk 193292, voor zover daarbij het besluit van 6 juni 2019 in stand is gelaten;
- III. herroept het besluit van het college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn van 6 juni 2019, kenmerk 235815, voor zover daarbij de kosten van bedrijf A op appellant worden verhaald;
- IV. bepaalt dat de op appellant te verhalen kosten € 298.932,91 bedragen;
- V. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
- VI. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.068 (zegge: duizendachtenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende

- rechtsbijstand;
- VII. gelast dat het college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 178 (zegge: honderdachtenzeventig euro) vergoedt.

Noot

Auteur: C.M.M. van Mil

1.

Interessant aan de hierboven opgenomen uitspraak is dat hieruit volgt dat niet alle kosten van toegepaste spoedeisende bestuursdwang na een asbestbrand ook 'automatisch' onder de aangezegde spoedeisende bestuursdwang vallen. Uitgangspunt is dat bestuursdwang en kostenverhaal als regel samen gaan. Daarvoor is bij spoedeisende bestuursdwang echter wel vereist dat de aangezegde spoedeisende bestuursdwang een basis biedt voor het verhalen van de kosten van de uitgevoerde (spoedeisende) werkzaamheden. Dit hoeft niet vanzelfsprekend voor alle saneringswerkzaamheden te gelden, ook al zijn ze het gevolg van dezelfde asbestbrand.

2.

In dit geval was appellant als overtreder van artikel 17.1 Wet milieubeheer (Wm) aan te merken. Hij had zelf aangegeven niet in staat te zijn om op korte termijn de noodzakelijke maatregelen te nemen. Voor later uitgevoerde niet-urgente saneringswerkzaamheden lag dit echter anders. Na de spoedeisende asbestsanering werd na een melding onderzoek gedaan en hebben aanvullende saneringswerkzaamheden plaatsgevonden. De aangezegde spoedeisende bestuursdwang bood hiervoor echter geen basis, aldus de Afdeling (r.o. 4.3.). Er had volgens de Afdeling voor deze sanering dan ook een nieuwe last onder bestuursdwang moeten worden opgelegd met een redelijke begunstigingstermijn, eventueel met voorwaarden aan en het houden van toezicht op de sanering. Dit lijkt mij logisch, voor een niet-urgente sanering kan immers geen spoedeisende bestuursdwang worden toegepast. De feitelijke uitvoering van de bestuursdwang en het verhalen van de kosten hiervan kunnen dan ook niet worden gekoppeld aan hetzelfde besluit dat zag op de eerdere urgente werkzaamheden. Hoewel de eigenaar van het perceel niet wordt gevolgd in zijn betoog dat hij op enig moment de (initiële) sanering had kunnen overnemen vanwege voortdurende spoedeisendheid, geldt voor de latere, aanvullende werkzaamheden dat hij deze maatregelen wel zelf kon (laten) nemen.

3.

Overigens heeft de Afdeling zich in deze zaak al eerder uitgesproken (ABRvS 9 oktober 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3415). Het bezwaar van appellant tegen het bestuursdwangbesluit en de kostenverhaalsbeschikking was in eerste instantie niet-ontvankelijk verklaard, omdat de schade-expert van de verzekeraar van appellant tijdens de hoorzitting verklaarde dat alle kosten van de toegepaste bestuursdwang onder de verzekering vielen. Appellant zou daarom geen belang hebben bij een beoordeling van zijn bezwaar. De Afdeling oordeelde echter anders. Met de besluiten ontstond voor hem een betalingsverplichting. Het belang van zijn bezwaar zag erop dat niet alle voor de bestuursdwang gemaakte kosten op hem werden verhaald. Dit doel kon met de bezwaarprocedure worden bereikt en zou voor hem van feitelijke betekenis zijn, omdat daarmee zijn betalingsverplichting zou komen te vervallen of werd beperkt. Of de kosten van de bestuursdwang al dan niet worden vergoed door de verzekeraar is daarbij volgens de Afdeling niet relevant. Deze contractuele relatie staat los van het geschil tussen appellant en het college.

4.

In een andere vergelijkbare uitspraak (ABRvS 2 juni 2021, ECLI:NL:RVS:2021:1159), oordeelt de Afdeling dat appellant ten onrechte is aangemerkt als overtreder. Ook in die zaak ging het om een asbestbrand. Dat het college vreesde voor een ernstige bedreiging van de volksgezondheid was weliswaar een reden om spoedeisendheid aan te nemen, maar dat betekent niet dat het college de sanering niet aan appellant kon overlaten. Aangezien appellant bereid en in staat was tot sanering, had het college voorwaarden kunnen verbinden aan de sanering en daarop toezicht kunnen houden. Deze mogelijkheid was appellant ontnomen. Daarom is geen sprake van het nalaten om maatregelen te treffen die redelijkerwijs van hem konden worden gevergd, zoals bedoeld in de artikelen 1.1a lid 2 en 10.1 lid 2 Wm. Appellant was ten onrechte als overtreder aangemerkt.

5.

Verder is overigens van belang dat appellant het besluit waarbij de beslissing om spoedeisende bestuursdwang toe te passen op schrift is gesteld niet onherroepelijk heeft laten worden. Anders had het oordeel ten aanzien van het

kostenverhaal voor de niet-urgente werkzaamheden wellicht anders kunnen uitvallen. Zie bijvoorbeeld ABRvS 6 mei 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1183. Ook daar is de vraag aan de orde of alle werkzaamheden wel dermate spoedeisend waren dat spoedeisende bestuursdwang moest worden toegepast en de kosten daarvan konden worden verhaald op appellant. In die zaak was het puin weer gaan branden, waarbij opnieuw asbest was vrijgekomen. De volgende dag werd begonnen met de sanering die een dag later was afgerond. Twee weken later werd gestart met opruimwerkzaamheden, waaronder sloop van de loods, waarna een week later het gebied werd vrijgegeven. De vraag of voor de werkzaamheden die zijn uitgevoerd nadat het puin weer was gaan branden, sprake was van spoedeisendheid die bestuursdwang rechtvaardigde, kon volgens de Afdeling in het kader van die procedure niet meer aan de orde komen omdat de bestuursdwangbesluiten onherroepelijk waren. Van een uitzonderlijk geval (bijvoorbeeld als evident is dat geen overtreding heeft plaatsgevonden en/of betrokkene geen overtreder is) op grond waarvan wel met succes gronden naar voren konden worden gebracht in deze fase, was volgens de Afdeling in die zaak geen sprake.

6.

De uitspraak van 6 mei 2020 gezien in het licht van de uitspraak van 2 juni 2021 had misschien anders kunnen uitpakken als appellant in dat geval de mogelijkheid tot sanering was ontnomen en geen sprake was geweest van het nalaten om maatregelen te treffen die redelijkerwijs van hem konden worden gevergd. Dit zou als uitzonderingsgeval kunnen worden aangemerkt (want evident geen overtreder), ondanks een onherroepelijk bestuursdwangbesluit. Het is echter hoe dan ook altijd de meest veilige route om het bestuursdwangbesluit zelf niet onaantastbaar te laten worden. Het is achteraf immers lastig aantonen dat je bereid en in staat was om zelf maatregelen te treffen. In die zin is de uitspraak van 2 juni 2021 een vrij unieke situatie, omdat appellant al direct na de brand aantoonbaar zelf een asbestsaneringsbedrijf had ingeschakeld.

7.

Voor het bevoegd gezag is het dus belangrijk om goed te kijken of de overtreder bereid en in staat is om de noodzakelijke maatregelen zelf te treffen. In dat geval moet een begunstigingstermijn worden gegeven. Spoedeisendheid maakt op zichzelf niet dat de sanering niet aan de eigenaar kan worden overgelaten en niet onder alle omstandigheden is sprake van spoedeisende maatregelen waarvoor geen begunstigingstermijn behoeft te worden gegeven, al zijn ook de eventuele opvolgende maatregelen op zichzelf wel als gevolg van hetzelfde feit (de asbestbrand) aan te merken.